

Ümit Fuat Boran

- şiirler -

Yayın Tarihi:

15.5.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Cemaat

Dün seyre çıktım
Umuda açtığım penceremde
Kör kuyularına taşlar taşıdım
Kimse düşmesin diye
Akan gözyaşlarım set koydum
Mutlu yarınları sulasın
Elinden tuttum ruhumun
Yalnız değilsin
Güneşe döndüm yüzümü
Kaybettiklerimi yeşertsin diye
Haykırdım ciğerimdeki
Yarayı
Kağıda çizdim zihnimdeki yaşları
Dayanmadı yorgun bedenim
Ayakta kalan benmiydim?
Bir baktım
Hayatta yanımda olmayan
Ama bu yolcukta
yanlız bırakmayan tüm cemaat orda
cümlesi birden hep bir ağızdan
ruhuna el fatiha

Ümit Fuat Boran

Çığlık

Düşünsel duygularımın
Dođrusal düzlemine yürüyorum
Vakit gece yarısı
Sabaha karşı
Sesler duyuyorum
Cılız ışıklar altında
Dinliyorum
Birileri bağırıyor derinden
Birileri koşturuyor telaşlı
Bir diři yarınlara gebe
Çığlık çığlık
Haykırışlar yükselirken göğe
Bir ebe sarıyor yarınları
Kundađına
Bir diğeri sarıyor
Öksüzün annesini kefene
Yarınları biten
Hazin bir kadının öyküsü bu
Yarınları doğurmak zor
Asıl soru şu
Yarınlar kime emanet

Ümit Fuat Boran

Düş Bahçesi

Dün gece
Oyunlar oynadım
Çocukluğumun düş bahçesinde
İçimdeki çocuk büyüdü
Ben öldüm
Üşüdüğümde
Yalvarırdım geceye
Yıldızlar üstümü örtsün diye

Ümit Fuat Boran

Eğreti

yoruldum artık
yanlızım
geceler uzun
sabaha küskünüm
her nedense
varolduğum hayatın kenarına
eğreti oturmuşum
gerçeğin kelime anlamını
unutmuşum
sanki hayatın içinde değilde
kenarına ilişmişim
tam 12600 gündür hayattayım
ne kolay söylemesi
daha dün gibi kahkalarım
mutluluklarım
sanki hiç yaşanmamış gibi
ayazında beklerken hiçlerin
buz tutan bakışlarım
dona çalan bedenim
ruhumun bırakıp gidişi
canımı acıtıyor

Ümit Fuat Boran

Eskiz

Düşlerimi topladım
Güzün yapraklarını serdiği harmanda
Uçuştular her biri
Gerçekleştireceğini inananlara
Kalakalmıştım orada
Artık ne düşlerim
Nede ben vardım
Eskizlerim vardı yarınlara
Yaşadığım düşsel hezeyanda
Bedenimi gördüm umarsız
Ruhumu prangada bırakmıştım...

Ümit Fuat Boran

Eşik

Kendimi aradım mısralarda
Tan ağardığında
şafak yerinin
Eşiğinde buldum...
Satır arasında
Başucumda acı bir kahve
Elimde mecnun bir kalem...
Yudumlarım acıda olsa
Mecnunum umut oldu
Kar beyazı sayfada

Ümit Fuat Boran

Gardiyan

Gardiyan oldum çoğu zaman
Hükümsüz ve sorgusuz infazlara
İsyanı yanlışlara olanlara
Gözlerini gördüm çoşkulu
Boynunda ilmek
Durduđu sehpada
Hala umut umut bakan gözleri
Yarınlara çarpan yüreği
Ve halkım diye inleyen dudakları
Kaybetmedi inancını yaşamı sonlanacak
Darađacında
Kimbilir neleri kimleri resmetti
Soğuk odanın yaslı duvarlarına
Daha önce çizilmiş hayalleri
kaç kişinin resmini gördü
Tanımadiđi
Kaç tütün dumanı bulutu oldu
Bilmediđi
Yaslı annesini,umudu olduğu yarınları düşledi
Lanetledi geceyi
Biliyordu ölmeyecekti
Adı deniz olsun adı gece olsun
Uğruna can verdikleri
Halk olsundu
ama biliyordu
Ölmeyecekti
Düşünlere esin
Gecelere ışık
Yarınlara köprü olacaktı
Korkmuyordu karanlık odadan
Tütüyordu dumanı sigarasından
Bulut oldu dumanı
Son bir soluk bir nefes oldu
Kimsesizdi
Ama çaresiz deđildi
Belki umut diye atmayacaktı
Yüreği
Bir bedeni olmayacaktı uğruna
Savaşacağı emelleri için
Düşünlerde yaşa
Yarınlara ışık ol daima

Ümit Fuat Boran

Gitme

Karanlığın kimyasına karıştım
Bir gündüzün öğle vaktinde
Özgürlüğüm tat aldı
uçan kuşun kanadında
Bedenim kalabalığa mahpus düştü

Islak sırlıslıkla düşlerim
Yalnızdım bir öğle vakti
taksimim göbeğinde
karanlıktı ama öğlendi
kalabalıkta yalnızdım
bir o vardı kanatları göğü arşınlayan
özgürlüğümle uçup giden oldu
yanlızdım ıslak kalpler arasında
üşüyordum sıcaktı gece

gidip gelmeyenlerin ardında
karanlıkta cılızdı sesim
haykırdım

GİTME

Ümit Fuat Boran

Gitmek

Ayazdı ama
Aymazdı gece
Yağardı karlar ama
Düşmezdi yere
Öğüdünü dinledim
Yüreğimin götürdüğü yere
gitmekti niyetim
birden hatırladım
tüm yaşanmışlıklara
ödünç vermiştim
kimdi kime verdim
unutmuştum

Ümit Fuat Boran

Heykel

Acılara glen
Glen gözlerimle ađlayan
Bir geçmiřim var
ayaz günün ođle vaktinde
hatırimda kalan

Soğuk bedenime yapışmış
Ruhum ıslak
Bense üstüme kuř pislemıř heykel gibi
Sessiz ve mađrur

Gelip geçenler görüyorum
Oysa onlar benim farkımda bile değil
Durduđum yerde
Kuřlara hela olmuřum kime ne?

Pislenen bedenimmi derken
Farkedilmeyi beceremeyen
Durduđu yerde farkedilmeyi bekleyen mi?
Diye sordum kendime?

Ümit Fuat Boran

Kırık Bebek

Oyunlar kurardık mazide
Kırık dökük bir bebek
Anne olurduk baba olurduk evcilikte
Misketlerimiz vardı
Müselles oynardık
çamurlarda yoğrulduk bugünlere
Şimdi oyunlar hayat üstüne
Kan üstüne
Şimdi misketler kan kusuyor
Çocuklar ve umutlar üstüne
Kavgamız bir iki misket birde dökük bebeğe
Yarınlara büyüdük umutla
Şimdilerde yarınlara büyüyor bebeler
Kanla savaşla

Ümit Fuat Boran

Liman

Borçluyum esen rüzgara
Senedim var yaşayacağım hayata
Ama ben uğradığım her limanda
Dibini fare yemiş
Peynir gemisi gibi
Yan yatmışım

Ümit Fuat Boran

Mahzen

Geceye karıştım sabaha karşı
Gölgeyle aradım beni
Bulamadım
Çaresiz yıldızlar
Ucu bucağı olmayan kaldırım taşları bir
Mezar taşı gibi dikildiler
Karşıma
Gölgeyi yalnızdı
Ben yoktum gecede
Sessiz ve yalnızdı
Nazımın bir tınısı vardı esen rüzgarda
"Yükü sırtında geçmişin
Büklüm büklüm
Yollarını aşarak
Ben nereden nereye gelmişim? ..."
Diyordu
Bilmiyordum! ! !

Mahzen dolusu mey tüketmişim
Meze olmuş mey'ime yalnızlık
Saki olmuş gölgeyi yitmişim
Lanet okumuşum kara kaderime

Uyanmışım ki
Ben yokum

14/02/2007

Ümit Fuat Boran

Maske

Kafamı sen yerine
Ateş kusan namluya yasladım
Gözyaşlarımı mutluluğa değilde
Dipsiz kuyulara akıttım
Sen yerine boşluğa sarıldım umarsız
Çoğu sabah geceye uyandım
Kahpe feleğe dem koydum
İs tüten ocağımda
Odalarında dolaştım ufacık
Ama kocaman tek göz evrenin
Tutulmayacak sözler verdim
Kalabalık ama boş
Uğultulu ama sessiz buhranlarda
Çivisi çıkmış döşemenin
Delik tabanında gördüm ışığı
Koca dünyanın dibini gördüm
Parlak ama kirli
Rugan ayakkabılar içinde
Yalnızdı ayaklarım
Gittiği yerde
Kendimi bulamadım
Pahalı parlaktı elbisem
İçinde askıdaydı bedenim
Ruhumsa çıplak
Pürüzsüz netti cildim
İçinde sönük kaldı gözlerim
Suratımda kalıba dökülmüş
Garip bir maske

Ümit Fuat Boran

Neşter

Her sabah bir kış geçer
Penceremden
Her geceme güneş yükselir
Batıdan doğuya
Ve her yeni güne ben doğarım
Uzun yıllar hüküm sürmüş
Yaşama
Her doğumda bir bağım vardı
Ardımda kalan
Kör ve hastalıklı bir neşterdi
Bizi ayıran

Ondan miras kaldı
Pas tutmuş hayatımın
Göbek adıydı
Mirasıydı bana
Bu zorlu hayat

Bir düğüm daha attım
Yaşadığım düne
Ardımdan gelen tutunsun
Kaymasın diye

Ümit Fuat Boran

Ses

Şu an sebepsiz ağlıyorum
İlk defa hüzün yüklü değil
Gözyaşlarım
Bilmesemde sebebini
Aldığım soluğu gördüm
Kışın buz kesen ayazında
Uzun zamandır geri gidişime
Dur dedi ayaklarım
Kalbim geçen zamana değilde
Sana tapıyor artık
Ellerim sen yazıyor mısralara
Bir tını var kahkahamda
Seni söylüyor gibi
Es verdiğim hayata
Kaldığım yerden
SES VERİYORUMMMMM

Ümit Fuat Boran

Sınıf

Yorgunum yaşadığım yıllara
Dargınım yalnızlığıma
Ver masketlerimi oynamıyorum artık
Ey hayat artık yalnızsın
Yeni dostlar buldum
Adı yaşam olan
Beraber dinlendik gelecek yıllara
Hayal ettik
Yorgun yılların uçurumda
sebebi belli yaşamların
bilinen sonuçları bunlar
değıştirmeyecekse olanları
bu varoluş neden?
neden hep kalıplarda yaşarız
neden illede kuramsal olmalıyız
ille standardımız olmalı neden?
hepimiz bir sınıfız yaşamda
kimimiz sınıfta kalsada

Ümit Fuat Boran

Siper

Yazılar yazıldı
Can üstüne kan üstüne
Oyunlar oynandı vatan üstüne
İnsan üstüne
Kavuşmadı sevenler,,,
Kan ağladı analar
Taş bastı yüreğine babalar
Kim için ne için dersin
Bana göre hiç için
Kimine göre töre
kimine göre terör için
sen hiç gördünmü yüreğine taş basan
karalar bağlayan iktidar
tanık oldunmu haykırışına
kaybeden analar kadar....
siper oldu gövdeler
yüreği sevda olanlara
siper oldu gerçekleşmeyecek düşleri
geleceğe umutla bakanlara
gömüldüler birer birer
yaşayamayacakları yarınlara

Ümit Fuat Boran

Temas

Akmaz sandığım
gözyaşlarımın
kalbimdeki girdabına düştüm
bakarken göremediklerimi
kör sandığım gözlerime resmettim
duymaya hasret kulaklarımda
çınladı
seni seviyorum diyen sözlerin
temas ettin sızlayan bedenimin
yorgun ruhuna
yaşayamadığım bunca şey varken
anlamsız boş tabutumu koydum
taş kesmiş katafalka

Ümit Fuat Boran

Tüketmek

Umutlarım
Tılsımı bozan bir ayna gibi kırık
Düşlerim, haykırışlarım
Bir gölgenin silüeti gibi silik
Ne olurdu yarınlara umut olabilseydik
Çocuklar görmeseydik ruhları
Gençlikleri tüketilmiş
Öğretmeseydik yarınları çalmayı
Yüreklerine damlamasaydı
Nefret ve kin
Değmeseydi çocuk tenlerine
Barut kokusu
Keşke demeseydik
Ve bu kadar karanlık olmasaydı
Yarınlar

Ümit Fuat Boran

Yanıt

biraz daha kendimdeyim
biraz daha yarınlardayım bugün
bugünümü dün gibi yaşamaktansa
yarınları bugün gibi yaşarım

gözyaşlarımı akıttım dünlere
niyelerimi tartıştım
geceyle

niçinlere yanıt oldu
yıldızlar ve ay

Ümit Fuat Boran

Zaman

Zaman sadece bir kavram
Gelip geçen hayat aslında
Her gecenin sabahına
Hayatı kurmalıyız bizi uyandıran
Bütün randevuları zamana değil
Hayata
Her doğum zamanı
Bir hayat yeşerir
Saniye dakika saat...belki yıllardır zaman
Yaşadıkça hayat ya da
Hayattayken yaşayamadıkça
Sen olmadıktan sonra
Adı zaman olsa
Ne yazar

Ümit Fuat Boran

Zindan

Katık ettim yalnızlığımı
Soğuk geceye
Sabahı olmayan bir zindana kapattım
Çaresiz yüreğimi
Ne farkım var zulmedenden
Yıllarca hapsettim
Esaretimdi yüreğim
Keşkelerimi defnettım
Bilinmeyen mezarlara
Yalnızlığımın saf tuttuım
Puslu sabahın
İlk ezanında...

Ümit Fuat Boran